

ἐκρυψα τὴν ἔδραν ὀπισθεν τῆς κλίνης μου. Ἐμείνα εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ προσεπάθησα νὰ κοιμηθῶ. Δὲν ἤρπηνσα, καὶ ἐντὸς πέντε τὸ πολὺ λεπτῶν ἀπεκοιμήθην, ὅτε εἶδον καθ' ὕπνον, καὶ ἐντελῶς ὡς ἐν πραγματικότητι, ὅλην τὴν ἐσπερινὴν σκηνήν. Ἐξύπνησα ἐμπονόμενος, φωτισθέντος ἤδη τοῦ κοιτῶνος μου. Ἐμείνα καθιστὸς ἐπὶ τῆς κλίνης μου, μὴ τολμῶν οὔτε κἀν νὰ προσπαθῶ νὰ ξανακοιμηθῶ. Ἐν τούτοις δις ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβεν ἀκουσίως ἐπὶ τινι δευτερόλεπτα, καὶ δις εἶδον τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Μοι ἐφάνη ὅτι ἐτρελλάθην.

Ὅτε ἐπεφάνη ἡ ἡμέρα, ἡσθάνθην ὅτι ἱατρειύθην καὶ ἐνύσταζον φοδερὰ μέχρι μεσημβρίας. Ἐπελείωσαν πλέον, ἐτελείωσαν τὰ πάντα. Εἶχον πυρετόν, ἐφιάλτην, ἔξωρον κ' ἐγὼ τί; Ἦμην ἀσθενὴς τέλος πάντων. Εὐρισκόμην οὐχ ἥττον εἰς βλακώδη κατάστασιν. Ἐν τούτοις νύθυσσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐδείκνυσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐπὶ γὰρ εἰς τὰ θέαματα, ἐπειτα ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι, πλησιάζων εἰς τὴν οἰκίαν μου, κατελήθην ὑπὸ ἀλλοκότου τινὸς ἀνδραχίας. Ἐφοδούμην μὴπως ἐπανιδῶ: ἐκεῖνος γοῦ! Ὅχι διότι ἐφοδούμην ἐκεῖνον, ὅχι διότι ἐφοδούμην τὴν παρουσίαν του, εἰς ἣν δὲν ἐπίστευα ποδῶς, ἀλλ' ἐφοδούμην νεώτερον φόβον τῶν ὀφθαλμῶν μου, φόβον πλαναισθῆναι, φόβον τῆς καταλαμβανούσης με φρικιάσεως. Πλέον τῆς μιᾶς ὥρας ἐπλανώμην ἐπάνω-κάτω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ἐπειτα ἠννόησα ὅτι εἶμαι βλάξ τελεείως καὶ εἰσῆλθον. Ἦσθμαινον τόσον πολὺ, ὥστε μοι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναδῶ τὴν κλίμακα. Ἐμείνα ἀκόμην πλέον τῶν δέκα λεπτῶν πρὸ τοῦ δωματίου μου, ἔπειτα, βιαίως, ἐλαβον ὀρμητικὸν θάρρος καὶ ἐπιτακτικὴν θέλησιν. Θέτω τὸ κλειθρον, λαβὼν προηγουμένως ἀνὰ χεῖρας κηρίον, ὥθησα διὰ λακτίσματος τὴν ἡμιανοιγμένην θύραν τοῦ δωματίου μου καὶ ἐρριψα βλέμμα πρὸς τὴν ἐστίαν. Δὲν εἶδον τίποτε. — Ἀ!...

Ὅποια ἀνακούφισις! Τί χαρά! Ὅποια ἀπέλευθερώσις! Ἐπληγαίνοντο περιχαρῆς. Ἀλλὰ δὲν ἦμουν καὶ βεβαιωμένος, ἐστρεφόμενος ἐκπλακτός, αἱ σκιαὶ τῶν γωνιῶν μὲ ἀνδρῶν. Ἐκοιμήθην ἄσχημα, ἀφυπνιζόμενος ἁδιακόπως ὑπὸ φανταστικῶν κρότων. Ἀλλὰ δὲν εἶδον ἐκεῖνον. Ὅχι, ἐτελείωσε πλέον.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης φοβοῦμαι τὴν μοναξίαν τῆς νυκτός. Τὴν αἰσθάνομαι ἐκεῖ, πλησίον μου, γύρω μου, τὴν ὀπτασίαν. Δὲν μοῦ ἐπεφάνη πλέον ἐκ νέου, ὡς ὅχι! Καὶ τί μὲ ἐνδιαφέρει πλέον, ἀφοῦ δὲν τὴν πιστεύω, ἀφοῦ γνωρίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε; Ἐν τούτοις μὲ ἐνοχλεῖ, διότι τὴν συλλογίζομαι ἀκαταπαύστως. — Ἡ μία χεὶρ του κρεμασμένη δεξιά. ἡ κεφαλὴ του κλίνουσα ἀριστερά, ὡς ἀνθρώπου κοιμωμένου... Λοιπὸν ἀρκεῖ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Δὲν θέλω πλέον νὰ τὸ συλλογίζωμαι! Ἀλλ' ὅμως τί εἶνε αὕτη ἡ δαιμονοπληξία! Διὰ τί αὕτη ἡ ἐπιμονή; — Οἱ πόδες του ἦσαν πλησίον τῆς φωτιᾶς! Μὲ πλησιάζει ἐκεῖνος, τί τρέλα! Καὶ ὅμως. Ποῖος ΕΚΕΙΝΟΣ; Γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν ὑφίσταται, ὅτι δὲν ὑπάρ-

χει τίποτε. Ὑφίσταται μόνον ἐν τῇ δειλίᾳ μου, ἐν τῷ φόβῳ μου, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ μου. Αἱ! φθάνει...

Ναί, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ δικαιολογηθῶ, ν' ἀντιστῶ, δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ μείνω μόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, διότι ὑφίσταται ἐκεῖνος. Δὲν θὰ τὸν ἐπανιδῶ, τὸ γνωρίζω, δὲν θὰ ἐμφανισθῇ πλέον, ἐτελείωσε πλέον τοῦτο. Ἀλλ' ἐνυπάρχει ταυτοχρόνως ἐν τῇ σκέψει μου. Διαμένει ἀόρατος, τοῦτο δὲν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνυπάρχῃ. Εὐρίσκεται ὀπισθεν τῶν θυρῶν, ἐν τῇ ἱματιοθήκῃ κλεισμένος, ὑπὸ τὴν κλίνην, εἰς ὅλας τὰς σκοτεινὰς γωνίας, εἰς ὅλας τὰς σκιάς. Ἄν ἀνοίξω τὴν θύραν, τὴν ἱματιοθήκην, ἂν χαμπλώσω τὸ κηρίον ὑπὸ τὴν κλίνην, ἂν φωτίσω τὰς γωνίας, τὰς σκιάς, δὲν ὑφίσταται ἐκεῖνος πλέον. Ἀλλὰ τότε τὸν αἰσθάνομαι ὀπισθεν μου. Στρέψω, βέβαιος ὅτι θὲν θὰ τὸν ἐπανιδῶ, καὶ δὲν τὸν βλέπω πλέον. Τίποτε δὲν ὑπάρχει ὀπισθεν μου. Τοῦτο εἶνε βλακώδες, ἀλλὰ καὶ ἀνιάτον. Τί τὸ θέλεις; Δὲν εἶμαι καθόλου καλὰ.

Ἀλλ' ἂν ἤμεθα δύο εἰς τὴν οἰκίαν μου, νομίζω, ναί, δὲ βεβαίως ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο πλέον ἐκεῖνος. Εὐρίσκεται ὅμως ἐκεῖ, διότι εἶμαι μόνος, καὶ μόνον διότι εἶμαι μόνος.

(Κατὰ τὸν Guy de Maupassant).

Ν. ΑΔΕΞ. ΑΓΚΩΝΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΚΟΝΙΑΚ

Εἰς φύλλον καθημερινῆς ἐφημερίδος, πραγματευόμενον περὶ τοῦ κονιάκ ἐνὸς τῶν ἐνταῦθα βιομηχανῶν, ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι κονιάκ γνήσιον, ἀληθινόν· διότι »κονιάκ θὰ εἴπῃ οἰνόπνευμα ἐξηγμένον »δι' ἀποσταλάξεως ἐξ οἴνου, ἢ ΤΟΥΤΑ- »ΧΙΣΤΟΝ ΕΚ ΣΤΕΜΦΥΛΩΝ... κλπ.»

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀπορῶ ἐπὶ τῷ ὀρισμῷ τούτῳ τῷ ἀνακριθεῖ καὶ ἐλικινδύνους συνεπείας δυναμῶς νὰ ἐχρὶ διὰ τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ ἀναγνώστας τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, ἡτις ἄλλως διακρίνεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν πληροφοριῶν τῆς.

Ἴνε πασίγνωστον καὶ ἀναμφισβήτητον ὅτι πραγματικὸν κονιάκ ἐκ στεμφύλων δὲν γίνεταί. Τὸ πραγματικὸν κονιάκ παρασκευάζεται τῇ ἀπλῇ ἀποστάξει μόνον ΟΙΝΟΥ, δι' ἀπλῶν ἀποστακτηριῶν, καὶ διαφυλάξει τοῦ προϊόντος τούτου (ἀνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης) ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἵνα ὠριμάσῃ, γίνῃ πρᾶον καὶ ἰδίως κατάλληλον δια τοὺς ἀσθενεῖς ἢ ἀναρρωνύοντας, εἰς οὓς οἱ ἱατροὶ συνιστῶσι τὴν λήψιν κονιάκ.

Ἐὰν εὐρεθῶσιν ἱατροὶ, οἵτινες θὰ συστήσωσι, κονιάκ εἴτε ἐκ στεμφύλων εἴτε ἐκ σιτηρῶν, σῦκων ἢ οἰουδηποτε ἄλλου προϊόντος (ἐκτὸς τοῦ οἴνου) παρασκευαζόμενον, θ' ἀναλάβωσιν εὐθύνην, ἥς τὰ ἐπακολουθήματα οὔτε ἐνὸς τοῦ Θεοῦ οὔτε ἐνὸς τῶν ἀνθρώπων θὰ δυνηθῶσι νὰ δικαιολογήσωσι.

Θὰ μοι ἀπαντήσητε ὅτι τὰ πλεῖστα

τῶν λεγομένων κονιάκ τῆς ἀγορᾶς μᾶς παρασκευάζονται τοιοῦτοτρόπως. Παρασκευάζεται δηλαδὴ ἰσχυρὸν οἰνόπνευμα (σπίρτο) διὰ πολυπλόκων μηχανημάτων ἐκ διαφόρων ἀμυλωδῶν ἢ σακχαρώδων ὑλῶν. Τὸ οἰνόπνευμα τοῦτο μίγνυται μὲ ὕδωρ, προστίθενται δὲ χρώμα καὶ ἀρώματα (ἐσέντζαι), ἀμφιόλου το πολὺ δυστάσεως, καταγωγῆς καὶ φυσιολογικῆς ἐνεργείας, καὶ φέρεται φρέσκον φρέσκον εἰς τὸ ἐμπόριον, ὡς κονιάκ.

Εἰς τοῦτο ἔχετε δίκαιον· φρονῶ ὅμως ὅτι κατ' οὐδένα λόγον ἐπρεπε τὰ ποτὰ ταῦτα, ἀπερ δὲν εἶνε κονιάκ ἀλλ' ἀναπληρώματα (surrogate) ἢ ἀπομιμήματα αὐτοῦ, νὰ ἐπιτρέπωσιν αἱ ἀρχαὶ νὰ πωλῶνται ὡς κονιάκ καὶ νὰ δίδονται εἰς ἀσθενεῖς.

Ἐπέστη νομίζω καιρὸς ν' ἀπαιτήσωσιν οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν φύλαξιν τῆς ὑγιείας τῶν πολλῶν, παρὰ τῶν κατασκευαστῶν καὶ μεταπρατῶν τῶν λεγομένων κονιάκ, δηλώσιν (declaration) περὶ τῆς προελεύσεως καὶ κατασκευῆς τοῦ πωλουμένου κονιάκ. Τὸ πραγματικὸν κονιάκ θὰ φέρῃ ἐπιγραφὴν φυσικὸν κονιάκ ἐξ οἴνου.

Τὰ ἀναπληρώματα ὅμως θὰ φέρωσιν ἐτικέττας ὡς ἑξῆς περίπου:

Κονιάκ ἐκ στεμφύλων
ἢ

Κονιάκ ἐκ σῦκων
ἢ

Κονιάκ ἐκ σιτηρῶν
κλπ.

Αὐστηρῶς δὲ πρέπει τότε νὰ τιμωρῶνται (ἐπὶ ἀπάτῃ ἴσως) οἱ πωλῶντες κονιάκ μὲ ἐσφαλμένην ἐτικέτταν.

Ἡ περὶ δηλώσεως (declaration) τῆς ποιότητος καὶ καταγωγῆς τῶν τροφίμων καὶ ποτῶν διατάξεις ὀφείλει βεβαίως νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς πάντα τὰ λοιπὰ εἶδη.

Οἶνος π. χ. γυψωμένος ἢ ἄλλας φέρων προσθήκας κατ' οὐδένα λόγον ἐπρεπε νὰ πωλεῖται ὡς «οἶνος» ἀπλοῦς ἢ ὡς γνήσιος οἶνος.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἴσως ἐπ' ἀνέλεσθαι.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΡΟ ΠΑΙΔΙ:

— Τί ἔχεις καὶ κάνεις σὺν τρελλῷ Μίμη; — Ἀφισέ με· φαντάσου... μὰ τί νὰ φαντασθῇς! — Μήπως εἶχες ἐπιστολὴν τῆς; — Ἀλλάξε τό της καὶ βάλε τοῦ... μακαρίτου! — Ἐπιστολὴν τοῦ μακαρίτου! ἐτρελλάθηνκες; — Πῶς καλλίτερα; ἐπλουτήσες; — Πῶς! — Νά! ἀπέθανε πρὸ ἡμῶν εἰς Βραίλαν ἕνας θεῖος μου γερω-φίλαργυρος καὶ μοῦ ἀφήκε κληρονομίαν ἑκατὸ χιλιάς στρουγγυλαῖς! — !!! — Τί χάσκεις παιδί μου; ἔχω τύχην βουνό. — Μπα! ὦστε... — Νὰ σὲ κεράσω; αἱ; ἔλα πάμε νὰ σοῦ δώσω ἕνα γλυκὸ 'ς τοῦ Γιαννάκη.

Ὁ ἀνωτέρω διάλογος ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος. Ὁ Μίμης ἦτο ὁλος χαρά, ἐν ᾧ ὁ φίλος του ἦτο